

Kiss Dávid

Ágfalva

Linzerillatú, dohos parasztház.
Recsegő padló, egyenetlenre
meszelt falak, napszíttá festmény.
Paplan, vánkos, vetemedett,
súlyos tölgyfa bútorok.
ORF Kettő: kása, hó, sistergés,
repedt ablakon át támadó tél.
Farakás, cserépkályha, forróság.
Ünnepi asztal, abrosz, kistányér,
dohosparasztház-ízű linzer,
kistányér, abrosz, ünnepi asztal.
Forróság, cserépkályha, farakás.
Repedt ablakon át támadó tél,
sistergés, hó, kása: ORF Kettő.
Vetemedett, súlyos tölgyfa
bútorok, vánkos, paplan.
Napszíttá festmény, egyenetlenre
meszelt falak, recsegő padló.
Linzerillatú, dohos parasztház.

Érmellék

Roncsautók legelnek az erdőszélen,
burjánzik a dzsindzsás kábelrengeteg.
Himalájaként merednek a határban
a százméteres szatmári hegyek.

Lomha gépek járják a hajnali tájat,
századik éve szántanak és vetnek.
Régóta várják, hogy beérjen a termés,
de hamarosan nagyot aratnak.

Mi versenyt repülünk egy fácánnal –
fel-feldob bennünket a kátyús kociút,
és szélvédőre verődött kavicsként
megpróbáljuk berepeszteni az eget.

Leszármazástan

Duna-parton robog el a Kettes,
koszos tükörképem kontúrjait
túlragyogja a havas hegyoldal.

A Fővám tér barlangötétjében
mély barázdákat vág arcomra
az összekaristolt ablaküveg:
vad vonásokból rajzolódik ki rajta
őseim koponyaformája.

Y-kromoszómás Ádám
és Mitokondriális Éva
tízezer évig húzódó kapcsolata
nem szerelmen alapult,
de embermilliárdos örökséget
hagyott hátra.

Heterogén
homo-génállományunkban
őrünk még néhány százaléknyt
a neandervölgyiek véréből is:
felismerhetjük őket ösztöneinkben,
a négy évszakkal és a nagyvadakkal
vívott mindennapos harcainkban,

vagy villamosablakon tükröződő
robosztus szemöldökcsontunkban.

Utolsó bejegyzés a bányáőrnaplóba

Lassacskán széthullik Werdnik
Jakob sírja,
minden faggal tovább gyengül,
egyre ridegebb a kötőanyag:
elmállik a brennbergi emlékezet.

Jövőre már biztosan leszakad a tábla,
betűkapcsolatokra törnek a kopott nevek,
és a darabokat örökre elnyeli majd
a nyomokban még kőszenes föld.

De ha egyszer a halomra
rátalál mégis egy szerencsés régész, aki
azt értelemszerűen huszadik századi
magyar munkáscsalád
végső nyughelyeként azonosítja,
tudnia kell, hogy

itt
Werdnik Jakob
nyugszik,
egy elnémetesedett szlovén szénbányász,
és felesége,
az apai ágon cseh,
anyai ágon félig osztrák, félig krobót
Theresia,
valamint tizennégy közös gyermekük,
köztük az ükanyám,
a tragikusan fiatalon elhunyt
Rosa –

ha valaki olvassa,
kérem, juttassa el
ezt az üzenetet